

# Joels bok og den laodikeiske syvendedags adventistkirke – nummer syv

Jeff Pippenger

2025-12-09

## Tallet sju

I de første artiklene tok vi med avsnittet fra Slektenes håp som omhandler Kristi fremstilling av lignelsen om vingården for de kverulerende jødene. Lignelsen om sangen om vingården er også Moses' og Lammets sang, som de hundre og førtifire tusen synger, og inspirasjonen opplyser oss om at en «sang» i profetien representerer en «erfaring». De hundre og førtifire tusen følger Lammet hvor enn det går, og derfor vil de gjennomleve den samme erfaring som Kristus og Moses gjorde. Kristus, som omega i det gamle Israels profetiske historie, og Moses, som alfa i det gamle Israels profetiske historie, levde begge i parallelle tidsperioder da et tidligere paktsfolk ble forbigått og et nytt paktsfolk ble utvalgt. De hundre og førtifire tusen synger Moses' og Lammets sang ved å erfare en historie der et tidligere paktsfolk blir forbigått—mens Herren inngår pakt med sitt endelige paktsfolk.

Profetisk sett, da Kristus framførte lignelsen, svarer det til at Peter talte til de kverulerende jødene på pinsedagen. I den siste krisen representerer Jesus, idet han framfører lignelsen for de kverulerende jødene, dem som synger vingårdssangen for Efraims drankere. Peter framfører den samme sangen på pinsedagen; bare synger han i Joels toneart. Vingårdssangen er sangen om et folk under den tidligere pakten som blir skilt, samtidig som et folk under den nye pakten blir viet til Herren. Jomfruene som ble skuffet og gikk inn i ventetiden, ventet på bryllupet, og den fullkomne oppfyllelsen ville være at de venter på beseglingen av de hundre og førtifire tusen.

Joels bok begynner med at dens første kapittel beskriver hvordan Guds vingård er blitt ødelagt av dem som drikker vin og sterk drikk, og som har fått «den nye vin» avskåret fra sine munnar. Så snart Jesus hadde gjort jødene kjent med at deres rike skulle tas fra dem og gis til en gruppe vingårdsmenn som skal bære vingårdens ekte frukter, skiftet Jesus spor og henviste til hjørnesteinen i templet som var blitt satt til side, men som var bestemt til å bli toppsteinen. Begynnelsen skulle bli gjentatt ved enden, og når denne sannheten blir fremstilt, blir den beskrevet som «underfull».

«Prinsippet om første omtale» i Guds Ord lærer oss at fordi Joel først omtaler ødeleggelsen av vingården, er dette det primære punktet i hans vitnesbyrd. Joel står ikke alene, for enhver av de store profetene begynner sitt vitnesbyrd med å tale om Israels synder og fortapte tilstand.

I Jesaja tjueåtte blir de «spottere som råder» i «Jerusalem», framstilt som «Efraims drukkenbolter» og som «stolthetens krone». «Krone» betegner lederskap, og «stolthet» betegner en satanisk karakter.

Drankerne settes i kontrast til resten («levningen»), som blir Guds «herlige krone», for under sildigregnet oppretter Herren sitt «herlighetens rike», slik dette er forbilledlig framstilt ved at Han opprettet «nådens rike» ved korset. Nådens rike ved korset er et forbilde på herlighetens rike ved søndagsloven.

Den sene regn begynte den 11. september, da beseglingen av de hundre og førtifire tusen og dommen over de levende også begynte. I beseglingstiden begynte utgytelsen av Den Hellige Ånd den 11. september, idet Jesus åndet noen få dråper. Det er grunnvollen, og utgytelsen av Den Hellige Ånd ved Midnattsropet er sluttsteinen. «Underfull» er et symbol på perioden for Åndens utgytelse fra «11. september til søndagsloven».

Den parallelle, men motsatte symbolikken i at «kronen» representerer lederskap, fremstilles i beretningen i Jesaja tjueåtte, når drankerne som hersker over Jerusalem, blir forbigått og lederskapet i Guds menighet blir gitt til resten. Dette illustrerer lignelsen om vingården. Drankerens krone blir tatt bort, og de hundre og førtifire tusen er deretter kronen som representerer Kristi rike. Jesaja lærer den samme sannheten i kapittel tjueto, når Sebna blir kastet ut i et land langt borte og erstattet med Eljakim. Enten det er Efraims drankere eller Sebna i kapittel tjueto, representerer de begge at lederskapet for Guds folk under den tidligere pakten blir forbigått.

Sakarja identifiserer det triumferende inntoget, som også er midnattsropet, og de versene som følger, stemmer overens med Jesaja ved å identifisere Guds folk som en krone.

Fryd deg storlig, du Sions datter; rop med jubel, du Jerusalems datter: se, din konge kommer til deg; han er rettferdig og har frelse, ydmyk og ridende på et esel, på en eselfole, et esels føll. Og jeg vil utrydde stridsvognen fra Efraim og hesten fra Jerusalem, og krigsbuen skal utryddes; og han skal tale fred til hedningefolkene, og hans herredømme skal være fra hav til hav og fra Elven til jordens ender.

Også deg vil jeg, ved ditt paktsblod, slippe dine fanger ut av den brønn hvor det ikke er vann.

Vend dere til borgen, dere håpets fanger! Endog i dag forkynner jeg at jeg vil gi deg dobbelt igjen. Når jeg har spent Juda for meg, fylt buen med Efraim, og oppreist dine sønner, Sion, mot dine sønner, Hellas, og gjort deg lik en mektig manns sverd.

Og Herren skal vise seg over dem, og hans pil skal fare ut som lynet; og Herren Gud skal blåse i basunen og dra fram med sønnenvindens stormer. Herren, hærskares Gud, skal verge dem; og de skal fortære og underkue med slyngesteiner; og de skal drikke og larme som av vin; og de skal bli fylt som offerskåler, som alterets hjørner. Og Herren deres Gud skal frelse dem på den dag som sitt folks hjord; for de skal være som steinene i en krone, løftet opp som et banner over hans land. For hvor stor er ikke hans godhet, og hvor stor er ikke hans skjønnhet! Korn skal gjøre de unge menn glade, og ny vin de unge kvinner. Sakarja 9:9–17.

Vers elleve (9/11) sier: «Og også deg vil jeg, ved ditt pakts blod, la dine fanger slippe ut av hulen der det ikke finnes vann.» Kristus stadfestet pakten med de mange i én uke, og uken begynte ved Hans dåp. I tre og et halvt år vandret Kristus blant menneskene, og i den avsluttende delen av disse tre og et halvt årene oppfylte Kristus Sakarjas forutsigelse, idet Han identifiserte Messias'

triumferende inntog i Jerusalem. Midnattsropet innledet en periode som førte til Kristi død, begravelse og oppstandelse. Kristi dåp representerer Hans død, begravelse og oppstandelse, så begynnelsen og avslutningen av perioden på tre og et halvt år er den samme.

Kristi dåp er et forbilde på 11. september, og 11. september markerer begynnelsen på en periode som ender ved søndagsloven. Den sene regn begynte å dryppe ved 11. september, og ved søndagsloven utøses den uten mål, slik det er typifisert ved at Kristus åndet på disiplene noen få regndråper på forhånd, før utgytelsen ved pinse.

Sakarja 9:11 stemmer overens med 11. september og også med Midnattsropet, som leder til søndagsloven. Ved 11. september kom budskapet til Laodikea som nærværende sannhet, slik det hadde gjort i 1856 og 1888. Budskapet til Laodikea gis til mennesker som ikke er klar over at de er døde. De er i en «brønn» uten noe budskap om senregnet, for deres brønn har ikke vann. Dersom Laodikea bare ville svare på bankingen på deres hjerter, ville Herren løfte dem opp av brønnen, for inntil nådetiden avsluttes ved søndagsloven, er de «håpets fanger».

Også deg gjelder dette: Ved ditt paktsblod har jeg latt dine fanger fare ut av hulen hvor det ikke er vann. Vend om til festningen, dere håpets fanger! Endog i dag forkynner jeg at jeg vil gjengjelde deg dobbelt. Sakarja 9:11, 12.

11. september ga kraft til budskapet som kom i 1989. Dette budskapet er den tredje engels budskap, men i den millerittiske reformbevegelsens struktur og begrepsbruk markerte 1989 ankomsten av den første engelen. Den første engels budskap ble gitt kraft den 11. august 1840 ved oppfyllelsen av en profeti om islam, og det identifiserer at den tredje engelens ankomst i 1989 ville bli gitt kraft ved oppfyllelsen av en profeti om islam.

Da profetien om islam ble stadfestet den 11. august 1840, steg engelen i Åpenbaringen ti ned; dette er således et forbilde på engelens nedstigning i Åpenbaringen atten den 11. september.

Bemyndigelsen av den første engelen i 1840, og bemyndigelsen av den andre engelen i 1844, er begge forbilder på bemyndigelsen av den tredje engelen den 11. september. Den 18. juli 2020 var den andre engelens ankomst, slik dette var forebildet ved millerittenes første skuffelse den 19. april 1844. Historiene om begge bemyndigelsene av den første og den andre engelen i millerittisk historie, og også historien om bemyndigelsen av den tredje engelen den 11. september, gir vitnesbyrd om bemyndigelsen av Midnattsropets budskap, som ankom i juli 2023.

Beseglingens tidsperiode begynner ved 11. september og ender ved søndagsloven. Den begynner med at Kristus ånder noen få dråper av senregnet og ender med ildtunger som bærer et budskap til verden ved pinse. Peter identifiserte pinse som en oppfyllelse av Joel. Når dette er sakens faktum, fastslår det at Kristi ånding også var en oppfyllelse av Joel, for pinsesongsongen har en bestemt begynnelse og avslutning som viser at alfa også er omega. På dagen for Kristi oppstandelse ble byggets førstegrødeoffer frembåret, og femti dager senere, ved pinse, ble hvetens førstegrødeoffer løftet opp. 11. september er et forbilde på Midnattsropet som kommer like før og leder til søndagsloven. Den fullkomne oppfyllelsen av fremstillingen av Midnattsropet i Sakarja 9:9 er etter juli 2023.

Gled deg stort, du Sions datter; rop med fryd, du Jerusalems datter! Se, din konge kommer til deg; han er rettferdig og har frelse, saktmodig og ridende på et esel, på en eselfole. Sakarja 9:9.

Slik stemmer Sakarja overens med Jesajas symbolbruk av Guds folk som en krone, men han tilføyer at kronen også er banneret når han skriver: «for de skal være som steinene i en krone, løftet opp som et banner over hans land», og Sakarja gir videre gjenklang til den glede som er forbundet med Joels symboler «korn» og «ny vin», idet han sier: «korn skal gjøre de unge menn glade, og ny vin jomfruene.» Når vi betrakter beretningen om Efraims drukkenbolter i kapittel tjueåtte, legg merke til at dette er det bibelske kapittelet som identifiserer «hvilen og vederkvegelsen». Dette er et av de viktigste skriftstedene i Skriften om det sene regn, så disse drukkenboltene i Efraim må være de samme drukkenboltene Joel taler om.

Ve den stolte krans, Efraims drankere, hvis herlige prydd er en visnende blomst, som er på hodet av de fete daler hos dem som er overvunnet av vin! Se, Herren har en som er mektig og sterk; lik et uvær av hagl og en ødeleggende storm, lik en flom av veldige vannmasser som strømmer over, skal han med hånd slå den til jorden. Den stolte krans, Efraims drankere, skal trampes ned under føtter. Og den herlige prydd, som er på hodet av den fete dal, skal bli en visnende blomst og lik den tidlige frukt før sommeren; når den som ser den, får øye på den, sluker han den mens den ennå er i hans hånd. På den dag skal Herren, hærskaenes Gud, være en herlighetens krans og en skjønnhetens diadem for resten av sitt folk, og en dommens ånd for den som sitter til doms, og styrke for dem som driver striden tilbake til porten. Men også disse farer vill ved vin, og ved sterk drikk kommer de på avveier; prest og profet farer vill ved sterk drikk, de oppslukes av vin, de kommer på avveier ved sterk drikk; de farer vill i syn, de vakler i dom. For alle bord er fulle av spy og urenheter, så det ikke finnes et rent sted. ...

Stans opp og undres; rop ut og skrik: De er drukne, men ikke av vin; de vakler, men ikke av sterk drikk. For Herren har utøst over dere en dyp søvns ånd, og han har lukket deres øyne; profetene og deres fyrster, seerne, har han dekket til. Og synet av det hele er blitt for dere som ordene i en bok som er forseglet, som en gir til en lærd og sier: Les dette, jeg ber deg. Og han sier: Jeg kan ikke; for den er forseglet. Og boken blir gitt til en som ikke er lærd, og det blir sagt: Les dette, jeg ber deg. Og han sier: Jeg er ikke lærd.

Derfor sa Herren: Fordi dette folket holder seg nær til meg med sin munn og ærer meg med sine lepper, men holder sitt hjerte langt borte fra meg, og deres frykt for meg er innlært etter menneskebud, derfor, se, vil jeg igjen gjøre et underfullt verk blant dette folk, ja, et underfullt verk og et under; for visdommen hos deres vise menn skal gå til grunne, og forstanden hos deres forstandige menn skal skjules. Ve dem som søker dypt for å skjule sitt råd fra Herren, og hvis gjerninger er i mørket, og som sier: Hvem ser oss? og hvem kjenner oss? Sannelig, deres omvendning av alle ting skal regnes som leire i pottemakerens hånd. Skal vel verket si om ham som gjorde det: Han gjorde meg ikke? Eller skal det som er formet, si om ham som formet det: Han hadde ingen forstand? Jesaja 28:1–8; 29:9–16.

Herren skal utføre et «underfullt verk» blant Efraims drukkenbolter idet han tar fra dem deres visdom og forstand, nettopp de to elementene som er knyttet til å forstå kunnskapsøkningen når et profetisk budskap blir avforseglet. Det er de vise som forstår. En del av det «underfulle verk» er å

fjerne den kunnskap som blir avforseglet av Løven av Juda stamme, fra Efraims drukkenbolters sinn. At de vise og de ugudelige skilles fra hverandre, er en del av Herrens «underfulle verk». Det er det evige evangelium. Etter at Kristus hadde ført de ordstridige jødene gjennom lignelsen om vingården og således fanget dem i at de avsa sin egen dom, stilte han et spørsmål fra Salme 118:

Steinen som bygningsmennene forkastet, er blitt hjørnesteinen. Dette er Herrens verk; det er underfullt i våre øyne. Dette er den dag som Herren har gjort; vi vil fryde og glede oss på den. Salmene 118:22–24.

Herren skal fullbyrde «et underfullt verk og et under» over Efraims drukkenbolter, og det innbefatter å ta fra dem evnen til å gjenkjenne sannheten. «Hjørnesteinen» er underfull i øynene på dem som eier Joels «nye vin».

De berusede kan ikke lese den boken som er forseglet, enten det er lederskapet representert som «de lærde», eller legfolket representert ved «de ulærde». Det er umulig for de berusede å forstå Skriftenes profetiske vitnesbyrd rett, slik det er fremstilt som «den bok som er forseglet». De berusede blir også to ganger identifisert som dem som er «ute av veien». Enda en gang er dette nedtegnet i Jesaja tjueåtte, et fremragende skriftsted om senregnet, hvor Jesaja identifiserer «hvile og vederkvegelse», som de berusede ikke ville høre. «Hvile og vederkvegelse» er et budskap, for det kan høres.

Denne beruselsen har ført drankerne bort fra Jeremias «gamle stier», som er den «vei» man skal vandre på og finne det sene regn, framstilt som «hvile» av Jeremia. Forkastelsen av budskapet om det sene regn av Efraims drankere er et særskilt emne i Guds Ord. De er beruset fordi de nektet å vende tilbake til den grunnleggende historien, som gir mønsteret for historien om de hundre og førtifire tusen, hvilken er historien om det sene regn.

Det «underfulle verk» som blir fullført over Efraims drukkenbolter, finner sted under utgytelsen av senregnet. Under senregnet frembringer et prøvende budskap to klasser av tilbedere, som blir illustrert ved den «vin» de drikker av. De ugudelige har nektet å grunne sin profetiske anvendelse på den hellige histories linjer, og de som benytter «bud på bud»-metodikken i Jesaja tjueåtte, drikker av den «nye vin». De ugudeliges beruselse kommer til syne i deres manglende evne til å forstå profetien, og deres blinde tilstand ble forårsaket av en uvilje mot å vende tilbake til de gamle grunnleggende stier. Jesus irettesatte de ordstridige jødene ved å spørre om de aldri hadde lest om steinen som blir forkastet og blir hovedhjørnesteinen.

Steinen som blir hovedhjørnesteinen, representerer at den profetiske sannheten om at grunnsteinen eller hjørnesteinen blir gjentatt i toppsteinen. Alfa-steinen er også omega-steinen. Det grunnleggende profetiske prinsippet som etablerer og opprettholder metodologien linje på linje, (som er senregnets metodologi), er at begynnelsen på en ting illustrerer enden på en ting. Det grunnleggende profetiske prinsippet i millerittbevegelsen var dag-for-år-prinsippet, som ble stadfestet da engelen i Åpenbaringen ti steg ned. Det grunnleggende profetiske prinsippet i de hundre og førtifire tusens bevegelse er at begynnelsen illustrerer enden, noe som ble stadfestet da engelen i Åpenbaringen atten steg ned.

Guds profetiske Ord er svært detaljert i sin forklaring av de faktorene som er involvert i sildigregnet. Ett av disse forholdene er at Efraims drankere ikke er i stand til å gjenkjenne sildigregnet, og dette ble forbillig fremstilt ved jødene som antydte overfor Peter at disiplene var drukne. Hovedprinsippet i metodologien blir direkte fremstilt som Alfa og Omega gjentatte ganger i Guds Ord, men Ordet har vært forseglet for dem. Metodologien, den viktigste profetiske regelen og budskapet om sildigregnet er noen av de helligede temaene i en profetisk historielinje som fremstilles som et «underfullt verk».

Og Herrens, hærskares Guds, ord kom igjen til meg og lød slik: Så sier Herren, hærskares Gud: Jeg var nidkjær for Sion med stor nidkjærhet, og jeg var nidkjær for henne med stor harme. Så sier Herren: Jeg er vendt tilbake til Sion og vil bo midt i Jerusalem; og Jerusalem skal kalles sannhetens by, og fjellet som tilhører Herren, hærskares Gud, det hellige fjell. Så sier Herren, hærskares Gud: Enda skal gamle menn og gamle kvinner bo på Jerusalems gater, hver mann med sin stav i hånden på grunn av høy alder. Og byens gater skal være fulle av gutter og piker som leker i gatene der.

Så sier Herren, hærskares Gud: Om dette synes underfullt i øynene på resten av dette folket i disse dager, skulle det da også synes underfullt i mine øyne? sier Herren, hærskares Gud. Så sier Herren, hærskares Gud: Se, jeg vil frelse mitt folk fra landet i øst og fra landet i vest. Og jeg vil føre dem hit, og de skal bo midt i Jerusalem; og de skal være mitt folk, og jeg vil være deres Gud, i sannhet og rettferdighet. Så sier Herren, hærskares Gud: La hendene være sterke, dere som i disse dager hører disse ord av profetenes munn, de som talte på den dag da grunnvollen ble lagt til Herren, hærskares Guds hus, for at templet skulle bygges. For før disse dager var det ingen lønn for menneske og ingen lønn for fe; det var heller ingen fred for den som gikk ut eller kom inn, på grunn av trengselen; for jeg lot alle mennesker, hver og én, stå mot sin neste. Men nå vil jeg ikke være mot resten av dette folket som i de tidligere dager, sier Herren, hærskares Gud. Sakarja 8:1–11.

Sakaria sier: «La deres hender være sterke, dere som i disse dager hører disse ord ved profetenes munn, de som lød på den dag da grunnvollen til Herren, hærskares Guds hus, ble lagt, for at templet skulle bli bygd.» Det som styrker Guds folk, er budskapet om grunnvollen som blir til hjørnesteinen. Dette budskapet er at milleritt-historien blir gjentatt i historien om de hundre og førtifire tusen.

Kristus spør: «Om det er underfullt i øynene på resten av dette folket i disse dager, skulle det også være underfullt i Mine øyne?» Dette spørsmålet identifiserer den profetiske perioden for Guds «underfulle verk», som er emnet hos enhver profet, men det identifiserer også når den laodikeiske bevegelsen av de hundre og førtifire tusen forandres til den filadelfiske bevegelsen av de hundre og førtifire tusen. Det er det samme punktet som når de blir beseglet, og det samme punktet hvor bevegelsen skifter fra stridende til triumferende, hvilket også er der verket med å forene guddommelighet med menneskelighet blant denne gruppen mennesker fullendes idet helligdommen virkelig renses. Dette kan erkjennes i versene, for den profetiske historien som er fremstilt ved Hans «underfulle verk», er underfull i Guds øyne og i restens øyne, og øye mot øye er et symbol på enhet. Enheten som her fremstilles, taler om beseglingen av Guds folk, de som følger

Lammet hvor enn Han går, og som har nådd et punkt hvor de heller ville dø enn å synde og gi en uriktig fremstilling av Kristi karakter.

Mika betegner oldtidens Israels grunnleggende historie som «underfulle ting».

Som i de dager da du drog ut av landet Egypt, vil jeg la ham se underfulle ting. Mika 7:15.

De «underfulle gjerninger» er grunnleggende historie, som er «underfull» fordi den grunnleggende historien blir gjentatt i avslutningshistorien, representert ved toppsteinen. De «underfulle gjerninger» er den historien som begynner med hjørnesteinen og ender med «toppsteinen». Hans «underfulle gjerninger» ble åpenbart i Moses' historie og gjentatt i Kristi historie. Moses var hjørnesteinen, og Kristus var toppsteinen. Moses er profetisk alfa, og Kristus omega.

«Idet Han begynte med Moses, selve alfaen i Bibelens historie, utla Kristus i alle Skriftene det som handlet om Ham selv.» The Desire of Ages, 797.

Moses underviste, og Peter brukte Moses' ord på pinsedagen for å påvise at Moses var et forbilde på Kristus.

Men det som Gud forut hadde kunngjort ved alle sine profeters munn, at Kristus skulle lide, det har han således oppfylt. Derfor, fatt et annet sinn og vend om, så deres synder kan bli utslettet, for at tider med vederkvegelse kan komme fra Herrens åsyn, og han kan sende Jesus Kristus, han som på forhånd ble forkynt for dere. Ham må himmelen ta imot inntil gjenopprettelsens tider for alle ting, som Gud har talt om ved alle sine hellige profeters munn fra eldgamle dager. For Moses sa sannelig til fedrene: En profet lik meg skal Herren deres Gud oppreise for dere av deres brødre; ham skal dere høre i alle ting, alt det han sier til dere. Og det skal skje at hver sjel som ikke vil høre den profeten, skal bli utryddet av folket. Ja, og alle profetene, fra Samuel og dem som fulgte etter, så mange som har talt, har også forutsagt disse dager. Apg 3:18–24.

Moses som alfa og Kristus som omega ble stadfestet ved Peters andre vitnesbyrd om Moses ved pinseutgytelsen, og ved å gjøre dette understreker og identifiserer Peter at en hovedbestanddel i senregnsbudskapet (og striden som ble reist mot det) er det profetiske prinsippet om «alfa og omega». Dette prinsippet er de hundre og førtifire tusens motstykke til år/dag-prinsippet i millerittisk historie. Prinsippet om «alfa og omega» er prinsippet om at «grunnvollen blir hjørnesteinen på toppen»; det er prinsippene om «Moses og Lammet»; og derfor blir det ved inspirasjon identifisert som ett av versene i vingårdens sang, som også er Moses' og Lammets sang.

Begynnelsen og avslutningen som er fremstilt ved de ulike profetiske linjene, representerer den historie hvor Gud fullbyrder sine «underfulle gjerninger», og det er det lys som fremkommer ved å erkjenne hva symbolet «underfulle gjerninger» representerer, som forvandler en laodikeer til en filadelfier og således gjør ham til en stein i et tempel som er under oppførelse, slik det millerittiske tempel ble bygget i 46 år frem til 22. oktober 1844, da Herren plutselig kom til sitt tempel.

Så sant dere har smakt at Herren er nådig. Kom til ham, den levende stein, som vel ble forkastet av mennesker, men er utvalgt av Gud og dyrebar. Også dere blir, som levende steiner, oppbygd til et åndelig hus, et hellig presteskap, for å bære fram åndelige offer, som er

velbehagelige for Gud ved Jesus Kristus. Derfor heter det også i Skriften: Se, jeg legger i Sion en hovedhjørnestein, utvalgt, dyrebar; og den som tror på ham, skal ikke bli til skamme. For dere som tror, er han altså dyrebar; men for dem som er ulydige: Den stein som bygningsmennene forkastet, den er blitt hovedhjørnesteinen, og en snublestein og en anstøtsklippe for dem som snubler ved ordet, idet de er ulydige; og til dette ble de også satt. Men dere er en utvalgt slekt, et kongelig presteskap, et hellig folk, et eiendomsfolk, for at dere skal forkynne hans storverk, han som kalte dere fra mørket til sitt underfulle lys. Dere som før ikke var et folk, men nå er Guds folk; dere som ikke hadde funnet miskunn, men nå har funnet miskunn. 1 Peter 2:3–10.

Å bli kalt inn i Hans underfulle lys angir når kallet blir gitt, for veimerket i 1888, som ved inspirasjon er samstilt med Korahs opprør i Mose alfa-historie, når det føres frem til de siste dager, samstemmer det med 11. september, da det laodikeiske budskapet kommer sammen med den tredje engel ifølge inspirasjonen. Laodikeere i profetien er «blinde», hvilket betyr at de er i mørke, og kallet til å komme ut av mørket begynte da det laodikeiske budskapet kom i 1856, 1888 og 11. september. Den 11. september var «kallet ut av mørket» ikke bare et kall til å forstå lyset fra engelen i Åpenbaringen atten, men også et kall til tilhøreren inn i selve den historie hvor Guds «underfulle gjerninger» skal finne sine fullkomne oppfyllelser.

Det er blitt gjentatte ganger påvist gjennom de siste tre tiårene at den profetiske definisjonen av det «evige evangelium» er en historie hvor en profetisk sannhet blir avforseglet, og som innleder en prøvingsprosess i tre trinn, med to særegne kjennetegn ved de tre prøvene. De to første prøvene er av en annen karakter enn den tredje, for den tredje er en lakmusprøve som viser om du bestod den første og den andre prøven. Det andre særtrekket ved det evige evangelium er at du må bestå den nåværende prøven for å bli involvert i den etterfølgende prøven.

Historien om de «underfulle gjerninger» er også historien der det «evige evangelium» når sitt klimaks, for den dommens time som blir forkynt av den første engelen og identifisert som det evige evangelium, finner sin fullkomne oppfyllelse med begynnelse ved 11. september. Den dommen som det ble advart om for millerittene, var 22. oktober 1844, da døren ble lukket i lignelsen om de ti jomfruer, og dette er således et forbilde på søndagsloven, når døren lukkes igjen i lignelsen om de ti jomfruer. 11. september kunngjør at timen for Guds fullbyrdende dom begynner ved søndagsloven, akkurat slik millerittene forkynte at timen for den undersøkende dom begynte 22. oktober 1844.

Fra 11. september og frem til søndagsloven er det en periode som fremstilles som «Guds underfulle gjerninger», og likesom grunnsteinen som blir til «hjørnesteinen», og likesom «pinsetiden», og likesom «Habakkuk kapittel to», og som «beseglingstiden for de hundre og førtifire tusen», og som «prøvetiden ved dyrets bilde», og som «det evige evangelium», og som «den hellige historie fra 1840 til 1844», og som historien i «Åpenbaringen kapittel ti», og som «historien fra Kristi dåp til Hans død».

Historien som i en fraktal er framstilt ved Hans dåp, innledet perioden på 2520 dager som endte ved korset. Kristi dåp framstilte Hans død, begravelse og oppstandelse, som bokstavelig ble oppfylt ved slutten av de 1260 dagene.

Da Den Hellige Ånd steg ned ved Kristi dåp, var dette et forbilde på nedstigningen av engelen i Åpenbaringen atten den 11. september. 1260 profetiske dager senere ble de hendelser som dåpen symboliserte, bokstavelig oppfylt ved korset. Historien fra dåpen til korset inneholder en symbolsk alfa-historie som oppfylles bokstavelig ved periodens slutt. Alfa- og omega-historiene er fraktaler av den samlede overordnede historien. Historien fra dåpen til korset er «Guds underfulle gjerninger», og denne historien fremstilles også ved «Kristi dåp» og også ved Hans bokstavelige «død, begravelse og oppstandelse», og derfor også ved «det gamle Israels dåp i Rødehavet», og også ved «de åtte sjelenes dåp under Noahs historie». Alle disse periodene representerer historien om Hans «underfulle gjerninger».

Når det gjelder tallet 8 som et symbol på oppstandelse, var det de åtte sjelene i arken som utgjør den første omtalen av tallet åtte som et symbol, og etter regelen om første omtale finnes alle de profetiske detaljene i den første omtalen. De åtte sjelene går fra den gamle jorden til en ny jord, gjør de ikke?

Disse åtte sjelene levde gjennom regnets tid, men alle som avviste regnets advarselsbudskap døde, ikke sant? De «8» sjelene som går til den nye jord, og som fremstilles gjennom historien om det forkastede advarselsbudskapet, den lukkede dør, regnet og den nye jord, gikk gjennom en dispensasjonell forandring fra den gamle verden til den nye verden.

Den dispensasjonelle forandringen som kjennetegner de åtte sjeler som er de hundre og førtifire tusen, er overgangen fra Laodikea til Filadelfia, som også er overgangen fra den stridende kirke, sammensatt av hvete og ugress, til den triumferende kirke, sammensatt utelukkende av den førstegrødens hveteoffer som løftes opp som et banneroffer for at hele verden skal se det, likt synet av en enslig båt på stormfulle vann. Disse menneskene er de 8 som er av de 7, og historien om arkens kryssning og kryssningen av Rødehavet er begge fremstillinger av Hans «underfulle gjerninger».

Disse sjelene er dem som ble oppreist til liv i oppfyllelse av Åpenbaringen 11:11. De er Guds paktsfolk, representert ved sin far Abraham, som bar pakts tegnet ved omskjærelsen, hvilken skulle finne sted på den åttende dag.

Alle disse linjene representerer den samme tidsperioden, og denne tidsperioden begynner med fundamentene ved 11. september og ender ved søndagsloven. 11. september er grunnsteinen, og søndagsloven er toppsteinen. I historien om gjenoppbyggingen av Jerusalem på Nehemias' og Esras tid ble fundamentet fullført i løpet av historien om det første dekretet, og selve templet ble fullført lenge før det tredje dekretet. I millerittisk historie ble fundamentene lagt i mai 1842, da 1843-kartet ble utgitt. Det millerittiske templet skulle være førtiseks år under oppførelse, fra 1798 til 1844. Før 22. oktober 1844 var det millerittiske templet fullført, idet toppsteinen var Midnattsropet. Da Midnattsropet ble avsluttet den 22. oktober 1844, hadde alfaen og det tredje dekretet i 457 f.Kr. møtt sitt motstykke i omegaen i 1844. 457 f.Kr. som alfa til de 2300 år, og 1844 som omega. Begge er de på ett nivå det samme, for et dekret eller en engel er begge budskap, og begge er de forbilder på søndagsloven, hvor det vil være et dekret, og hvor den tredje engels budskap svulmer til et høyt rop.

Fra 457 f.Kr. til 408 f.Kr. ble førtini år av Daniel angitt som den tidsperioden da jødene skulle fullføre byggingen: «gaten skal bygges opp igjen, og muren, endog i trengselens tider.»

Så vit da og forstå: Fra den tid da ordet gikk ut om å gjenreise og oppbygge Jerusalem, inntil Messias, Fyrsten, skal det være sju uker og sekstito uker; gater og vollgrav skal bli gjenoppbygd, om enn i trengselens tider. Daniel 9:25.

457 f.Kr. og 1844 er alfa og omega i profetien om de 2300 år. Begge er de forbilder på søndagsloven, for som alfa og omega er de de samme, og skuffelsen i 1844 blir ved inspirasjon satt på linje med skuffelsen ved korset. Hvis 1844 er et forbilde på korset, og det er det, da er også dens alfa-motstykke (457 f.Kr.) det. 1844 til 1863 illustrerer den tredje engels prøvelsesprosess. Denne prøvelsesprosessen er framstilt ved de 49 årene mellom det tredje dekret, søndagslovsdekretet og fullførelsen av arbeidet med gaten og muren, som finner sted i trengselens tid.

457 f.Kr. til 408 f.Kr. er alfahistorien til de 2300 årene, som illustrerer omegahistorien fra 1844 til 1863. Disse to historiene illustrerer historien til de hundre og førtifire tusen etter at de er beseiget ved søndagsloven, inntil menneskets nådetid avsluttes. De hundre og førtifire tusens gjerning er å kalle menn og kvinner tilbake til «de gamle stier», noe Jesaja fremstiller som å gjenreise de gamle ødetomter, og som Jeremia identifiserer som den sti som leder til budskapet om den sene regn. «Muren» er Guds lov, som de hundre og førtifire tusen skal fremstille for hele verden som et banner. Dette vil finne sted i de trengselstider som hører til Islams tredje ve, for det er islam som gjør folkeslagene vrede. Arbeidet og trengselstidene fortsetter inntil Mikael står fram.

Så, dersom du kan se at 457 f.Kr. til 408 f.Kr. er en profetisk periode som begynte ved det tredje dekretet og var et forbilde på en profetisk periode som begynte i 1844 med den tredje engels ankomst og endte i 1863, da kan du se at deres forbindelse med 2300-årsprofetien, enten som begynnelsespunkt eller endepunkt, identifiserer dem som alfa og omega i forhold til hverandre. Nehemjas trengselstider illustrerer trengselstiden som ledet fram til og omfattet borgerkrigen. Førtiniårsperioden i alfahistorien representerer 19-årsperioden i omegahistorien. Denne 19-årsperioden ble også representert ved de 19 årene i begynnelsen av Jesajas 65-årsprofeti.

For Syrias hode er Damaskus, og Damaskus' hode er Resin; og innen sekstifem år skal Efraim bli knust, så det ikke lenger er et folk. Jesaja 7:8.

Jesaja fremsatte denne profetien i 742 f.Kr., og 19 år senere, i 723 f.Kr., ble det nordlige riket bortført i fangenskap i 2520 år, som endte i 1798. De 19 årene fra 742 f.Kr. til 723 f.Kr. svarer til de 19 årene fra 1844 til 1863, for de første 19 årene er alfaen i denne profetien, og de siste 19 er omegaen. I denne 19-årige historien ble den ugudelige kong Akas konfrontert av Jesaja med budskapet om det sene regn, fremstilt i vers åtte som budskapet om de «sju tider». Akas forkastet budskapet, slik også den laodikeiske millerittiske adventismen gjorde i 1863.

I denne perioden besøkte Akas' yppersteprest Assyria, brakte tilbake utformingen av deres hedenske tempel, og Akas lot det oppføre i forgården til Guds tempel. Denne linjen er parallell med beretningen om den ulydige profeten som ikke skulle vende tilbake til Juda samme vei som han kom, men gjorde det og ble bedratt av en falsk og løgnaktig profet, noe som representerer

tilbakevendingen til frafalleen protestantisk metodologi for å skjule seg for den millerittiske forståelsen av «de sju tider» i en klassisk oppfyllelse av en hund som vender tilbake til sitt eget spy.

Dette fant sted mens en borgerkrig mellom det nordlige riket og det sørlige riket var i ferd med å bryte ut, og typifiserer således borgerkrigen i De forente stater da perioden på 19 år ble gjentatt. 742 f.Kr. til 723 f.Kr. representerer 19-årsperioden fra 1844 til 1863, som representerer perioden fra søndagsloven til nådetidens avslutning. Historien fra 11. september frem til søndagsloven er historien om bildet av dyret-prøven innenfor De forente stater, som blir duplisert i den verdensomspennende bildet av dyret-prøven som begynner ved søndagsloven. Av denne grunn representerer 19-årsperiodene som fremstiller søndagsloven til nådetidens avslutning, også historien fra 11. september til søndagsloven, som er historien om Hans «underfulle gjerninger».

Vi vil fortsette i neste artikkel.

Og Herrens ord kom til meg, og det lød så: Menneskesønn, hva er dette ordspråket som dere har i Israels land, når dere sier: Dagene drar ut, og hvert syn slår feil? Si derfor til dem: Så sier Herren Gud: Jeg vil gjøre ende på dette ordspråket, og de skal ikke lenger bruke det som ordspråk i Israel. Men si til dem: Dagene er nær, og oppfyllelsen av hvert syn. For det skal ikke lenger være noe tomt syn eller smigrende spådom innen Israels hus. For jeg er Herren; jeg taler, og det ord som jeg taler, skal gå i oppfyllelse; det skal ikke lenger drøye. For i deres dager, du gjenstridige hus, vil jeg tale ordet og fullbyrde det, sier Herren Gud.

Og Herrens ord kom atter til meg og sa: Menneskesønn, se, de av Israels hus sier: Synet som han ser, gjelder mange dager heretter, og han profeterer om tider som ligger langt borte. Si derfor til dem: Så sier Herren Gud: Ingen av mine ord skal lenger bli utsatt, men det ord som jeg har talt, skal skje, sier Herren Gud. Esekial 12:21–28.